

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.972 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. HECTORS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker is, als minderjarige, samen met zijn moeder en broer op 22 november 1998 België binnengekomen. Verzoekers moeder diende op 24 november 1998 een asielverzoek in.

1.2. Op 18 mei 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers moeder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers moeder stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 24 november 1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. De tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroepen werden door de Raad van State verworpen bij arrest nummer 88.916 van 12 juli 2000 en bij arrest nummer 110.623 van 25 september 2002.

1.5. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 21 maart 2002, samen met zijn moeder en zijn broer, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 24 augustus 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 21 juni 2005, samen met zijn moeder en zijn broer, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 27 december 2006 werd verzoekers broer, als echtgenoot van een rechtsgeldig in België verblijvende Nederlandse vrouw, in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.9. Op 16 april 2008 werd verzoekers moeder, als ascendent ten laste van de Nederlandse schoondochter, in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.10. Op 8 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 17 juli 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

(...)

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Mevrouw (M.K.) werd op datum van 16/04/2008 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 15/04/2013. Meneer (H.A.H.) werd op datum van 27/12/2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling, geldig tot 26/12/2011. Deze beslissing is bijgevolg ALLEEN VAN TOEPASSING OP meneer (H.A.) (...).

Redenen :

Er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure van artikel 9 alinea 2 van de genoemde wet, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat hij door de politieke situatie in zijn land van herkomst het land moest verlaten en deze situatie een gevaar voor de fysieke integriteit van betrokkene zou zijn. Betrokkene brengt in zijn huidig verzoek geen begin van bewijs aan dat er bij terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees is voor persoonlijk gevaar voor zijn leven of fysieke integriteit, waardoor het enkel bij een algemene bewering blijft waaraan we geen geloof kunnen hechten. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.

*Dat betrokkene de Nederlandse taal zeer goed zou beheersen, zich uitstekend geïntegreerd zou hebben, een getuigschrift als metselaar behaalde, werkbereid, enthousiast en geëngageerd zou zijn en tijdens zijn zevenjarig bestaan in België een ruime vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben, is bewonderenswaardig maar op zich niet buitengewoon en verantwoordt de regularisatie niet. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België van tijdelijke aard was en enkel werd toegestaan in het kader van zijn asielaanvraag. Hij wist dat hij bij een eventuele negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan deze negatieve beslissing en verblijft sindsdien illegaal in het land. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie aangezien illegaal verblijf een strafbaar feit is krachtens art.75 van de wet van 15/12/1980. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980. De aangehaalde medische reden kan niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden daar betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij doet dit niet. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).
(...)”*

De tweede bestreden beslissing, die verzoeker evenzeer op 17 juli 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Werd niet erkend als vluchteling op 26/11/1999.

(...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrontheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een

beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. Opdebeek en A. Coolsaat, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden dat hij de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet kent, nu hij deze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

2.1.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek heeft op de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen en stelt dat de motieven geen betrekking hebben op zijn situatie en dit leidt tot tegenstrijdigheden, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat hij niet weet wat hem te wachten staat wanneer hij, na een afwezigheid van ondertussen tien jaar, zou terugkeren naar Armenië. Hij stelt voorts dat hij reeds lang in België woont, deels in legaal en deels in illegaal verblijf, doch dat deze situatie niet door hem veroorzaakt is en hem daarom niet toerekenbaar is. Hij geeft verder aan dat het feit dat een asielprocedure drie of vier jaar duurt door het bestuur als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard en besluit hieruit dat zijn verblijf gedurende tien jaar, dat een aanvang nam tijdens zijn minderjarigheid, ook als een buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden.

Het bestuur heeft in de eerste bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor zijn leven of fysieke integriteit. Het bestuur heeft voorts gemotiveerd dat een lang verblijf in België

geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat verzoeker wist dat zijn verblijf van tijdelijke aard was en enkel werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag, dat hij wist dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft geen verkeerde toepassing gemaakt van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet door te stellen dat een ingeroepen buitengewone omstandigheid waarvan geen begin van bewijs wordt voortgebracht niet kan aanvaard worden. Een vreemdeling die een buitengewone omstandigheid inroept, dient deze immers aannemelijk te maken door het voorleggen van passende bewijsstukken. Het gegeven dat verzoeker geen binding meer heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft laat voorts niet toe te besluiten dat het voor deze vreemdeling, bij gebrek aan een dergelijke binding, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Het loutere feit dat iemand gedurende lange tijd in België verblijft, ongeacht of dit verblijf legaal of illegaal is en of dit verblijf al dan niet het gevolg is van de keuze van de betrokken vreemdeling of zijn ouders, verhindert deze vreemdeling evenmin om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen via de gebruikelijke procedure die voorzien is in artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Door te verwijzen naar de situatie van personen van wie de behandeling van hun asielverzoek zeer lang heeft aangesleept, zonder zelf voor te houden ook geconfronteerd te worden met een dergelijke situatie - de asielprocedure nam in casu immers slechts één jaar in beslag - , maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem ingeroepen elementen buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen een aanvraag te doen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die door het bestuur gemaakt werd van de door hem als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens, maar toont met zijn uiteenzetting niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is.

Daarnaast stelt verzoeker nog dat er ten onrechte van uitgegaan wordt dat zijn land van herkomst ook het land is waar hij gewoonlijk verblijft. Hij stelt dat dit niet het geval is en dat, aangezien hij gewoonlijk in België verblijft, hij zijn aanvraag dus ingediend heeft op de plaats waar hij deze zou kunnen indienen in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan slechts vaststellen dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat het land van herkomst van verzoeker tevens het land is waar hij gewoonlijk verblijft. Verzoekers uiteenzetting mist derhalve feitelijke grondslag. Ten overvloede dient er op te worden gewezen dat om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen, overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling zich dient te richten tot een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging en verzoeker dit niet heeft gedaan. Er moet ook geduïd worden dat er geen Belgische ambassade in België bestaat voor vreemdelingen die er voor opteren zich gewoonlijk illegaal in het Rijk op te houden, zodat deze personen zich niet tot een dergelijke ambassade kunnen richten. Om een beroep te kunnen doen op artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan men zich slechts richten tot een diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Door in zijn repliekmemoire nog te benadrukken dat hij een gezin vormt met zijn moeder en dat deze tot de vestiging in het Rijk werd toegelaten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onwettig is. Het gegeven dat zijn moeder zich in het Rijk kon vestigen, is immers op zich geen buitengewone omstandigheid en impliceert niet dat verzoeker onmogelijk een verblijfsmachtiging kan aanvragen via de normale procedure.

Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn familiebanden en lang verblijf in het Rijk en licht toe dat hij gelet op zijn beperkte mogelijkheden, die ondermeer blijken uit het feit dat hij bijzonder onderwijs volgde, niet alleen naar Armenië kan terugreizen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de diplomatieke diensten. Hij benadrukt dat hij sterk aangewezen is op zijn gezin, dat hij dient samen te wonen met zijn broer en moeder en dat hij slechts dankzij de intensieve begeleiding van zijn moeder succesvol de vorming tot metselaar heeft doorlopen.

De bestreden beslissingen hebben echter geenszins tot gevolg dat verzoeker verplicht wordt alleen terug te keren naar Armenië. De moeder en broer van verzoeker kunnen verzoeker vergezellen indien zij dit wensen of indien dit vereist zou zijn. Er moet daarnaast benadrukt worden dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan afgeleid worden dat een vreemdeling vrij zijn verblijfplaats kan kiezen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersetia, 2004, 754-756). Verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam, wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven en uit illegaal verblijf geen rechten kon putten (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen wordt. Het feit dat de moeder en de broer van verzoeker er voor opteerden zich in België te vestigen, wetende dat verzoeker niet van een dergelijk vestigingsrecht kon genieten, is een keuze die door de afzonderlijke gezinsleden en niet door het bestuur werd gemaakt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270; cfr. M. Van de Putte, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). In zoverre verzoeker in zijn repliekmemoire nog stelt dat hij geen gunstig antwoord mag verwachten indien hij een machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post zou aanvragen, moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen een verdrags- of wetsbepaling schenden door allerhande niet gefundeerde veronderstellingen aan te brengen inzake toekomstige beslissingen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.